

På linje med retsplejerådet er det justitsministeriets opfattelse, at hensynet til at sikre den mest enkle og hurtige afgørelse af kompetencespørgsmålet på det foreliggende grundlag må føre til, at henvisningsafgørelsen træffes af underretterne. Justitsministeriet er indstillet på straks fra lovens ikrafttræden at gennemføre en løbende undersøgelse af henvisningsreglens anvendelse. Såfremt det viser sig, at den angivne kompetenceordning giver anledning til vanskeligheder, vil justitsministeriet herefter tage spørgsmålet om henvisningskompetencens placering op til fornyet overvejelse.

Til nr. 12 og 13

De foreslåede ændringer er af redaktionel karakter som følge af ændringsforslag nr. 11.

Til nr. 14

Den foreslåede regel er udtryk for en ligestilling mellem ægteskabet og andre samlivsformer. Kristeligt folkeparti er i konsekvens af sin almindelige familierpolitik imod en sådan juridisk ligestilling.

Til nr. 15

Lovforslagets nr. 48 tilsigter ikke nogen realitetsændring, men alene en sproglig modernisering og forenkling af visse af retsplejelovens omkostningsbestemmelser. På baggrund af en henvendelse fra præsidenten for vestre landsret er justitsministeriet imidlertid blevet opmærksom på, at den foreslåede formulering kan give anledning til en vis tvivl og måske føre til utilsigtede realitetsændringer. Justitsministeriet finder det derfor rigtigst, at forslaget udgår, således at reglerne i den gældende lovs § 317 og § 318 opretholdes.

Til nr. 16

Forslaget skyldes, at retsplejelovens § 672 blev ophævet ved lov nr. 299 af 8. juni 1977. Bestemmelsen om sagsomkostninger i konkursboer er nu indeholdt i konkursloven af 8. juni 1977 § 206.

Til nr. 17

Ændringen er en følge af ændringsforslag nr. 18. Lovforslagets § 351, stk. 2, 2. pkt., er

indeholdt i den under nr. 18 foreslåede ændrede affattelse af lovforslagets § 354, stk. 1.

Til nr. 18 og 19

Københavns byret har ved skrivelse af 5. februar 1979 givet udtryk for, at det næppe kan anses for hensigtsmæssigt, at der efter lovforslaget i tilfælde af sagsogtes udeblivelse kun kan ske påkendelse af realiteten ved en dom, der i det hele følger sagsogerens påstand.

Justitsministeriet har anmodet retsplejerådet om en udtalelse om det af Københavns byret rejste spørgsmål.

Retsplejerådet har i en skrivelse af 25. april 1979 erklæret sig enig i den af Københavns byret anførte kritik af lovforslagets udeblivelsesregler og har i et bilag til skrivelseren foreslået en ændret affattelse af lovforslagets §§ 354 og 360. Retsplejerådets skrivelse med tilhørende bilag vedlægges.

Justitsministeriet kan tiltræde det af retsplejerådet anførte. Det foreslås derfor, at lovforslagets §§ 354 og 360 ændres i overensstemmelse med udkastet i retsplejerådets skrivelse af 25. april 1979. Om ændringernes nærmere indhold og baggrund henvises til bemærkningerne i bilaget til retsplejerådets skrivelse.

Til nr. 20

Efter den gældende regel i retsplejelovens § 395, stk. 2, kan parterne i en civil sag ikke give afkald på anke, inden den retsafgørelse, om hvis påanke der er tale, er truffet. Den i lovforslagets nr. 53 foreslåede affattelse af § 370 indebærer i modsætning hertil, at parterne under forudsætning af gensidighed kan give afkald på anke, såvel for dommen er afsagt, som før tvisten overhovedet er opstået, f. eks. i forbindelse med indgåelsen af en kontrakt.

Lovforslagets § 370 bygger på retsplejerådets betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager. Forslaget skyldes ønsket om at undgå, at parterne vedtager at lade deres fremtidige tvister afgøre ved voldgift, fordi de ikke inden for domstolsprocessens rammer har mulighed for at sikre en hurtig, endelig afgørelse af deres fremtidige mellemværende. Forslaget har således sammenhæng med retsplejerådets forslag i betænkningensud-